

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ: 207/2013

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΛΕΥΚΑΔΑΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Δήμητρα Κεχαγιά, Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Μαΐου 2013 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «GEA-GRAMMO, ERATΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «GEA-GRAMMO, ERATO, APOLLON » που εδρεύει στη Φιλοθέη Αττικής (Λ. Μεσογείων 231) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της Αιμίλιου Κουνδουράκη, του δικηγορικού συλλόγου Αθηνών.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία « », στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει η καφετέρια-μπαρ « », που βρίσκεται επί της οδού « » στην παραλία « » και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της Θωμά Γεωργάκη.

Η αιτούσα ζήτησε να γίνει δεκτή η από 22-11-2012 αίτησή της που κατατέθηκε με αριθμό 161/2012 και προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο στις 1-3-2013 και μετά από πρώτη αναβολή για τη δικάσιμο στις 19-4-2013 και μετά από δεύτερη αναβολή για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες μ' αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας κ.ά. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το ν. 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. Ειδικότερα, κατά το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, «Όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα της συλλογικής διαχείρισης του ν. 2121/1993 (54 έως 58). Κατά το ίδιο άρθρο, η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ αφενός μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (άρθ. 55 παρ. 1 στοιχ. Β', το οποίο, βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται και στους δικαιούχους των

συγγενικών δικαιωμάτων) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθάριστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου. Μάλιστα, κατά το άρθρο 56 παρ. 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο οποίος κατά το νόμο ασκεί υποχρεωτικά στο όνομα του και για λογαριασμό των δικαιούχων ερμηνευτών-εκτελεστών και παραγωγών το δικαίωμα καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής, μπορεί να ζητήσει ως ασφαλιστικό μέτρο και την προσωρινή επιδίκαση μέχρι και το μισό ποσό της αμοιβής που αναλογεί στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων που είναι μέλη του, η επιδίκαση δε αυτή δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. δ' του ν. 2121/93, η οποία παρέχει στο δικαστήριο που καθορίζει την εύλογη αμοιβή και την εξουσία να ορίσει τους όρους πληρωμής αυτής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και συνεπώς ερμηνευόμενη και νοούμενη υπό το προστατευτικό πνεύμα των πνευματικών δικαιούχων και των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν. 2121/93, επιτρέπει στο δικαστήριο να διατάξει την προσωρινή επιδίκαση και άμεση καταβολή μέρους της αμοιβής στους δικαιούχους της, εφόσον κρίνει επιβεβλημένη τη λήψη του μέτρου αυτού. Εξάλλου, ο ν. 2121/93 στο άρθρο 55 παρ. 2 καθιερώνει ένα τεκμήριο συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτήν φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την

πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επιμέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επιμέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της εύλογης αμοιβής (ΕφΘεσ 2187/2008 ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, το άνω τεκμήριο, όπως προαναφέρθηκε, είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιείται έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη, μάλιστα δε όταν ο πιο πάνω οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 4 εδ. β' ν. 2121/93 (ΜονΠρΑθ 1062/2002, ΜονΠρΘεσ 2936/2002 αδημ, ΜονΠρΡοδ 606/1999 ΔΕΕ 99.869, ΜονΠρΧίου 118/1998 ΔΕΕ 99.593). Περαιτέρω οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευματικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του ν. 2054/92 (ΦΕΚ Α' 104/30.6.1992 «Κύρωση διεθνούς σύμβασης περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου

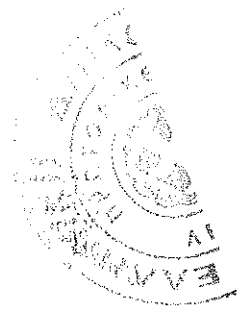

[Handwritten signature]

[Handwritten mark]

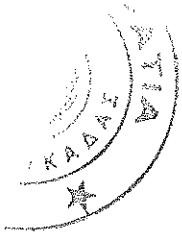

1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α') η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β') η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ') εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου, «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α') ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο της υπηκοότητας), β') η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο εγγραφής), γ') το φωνογράφημα δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο δημοσίευσης)», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου, «Όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύτηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος, στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίηση του, που κατατέθηκε στο γενικό γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεση της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται «Εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του ν. 2054/92 προκύπτει ότι μ' αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωση τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, η οποία παρέχεται εφόσον α') (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β') (για τους

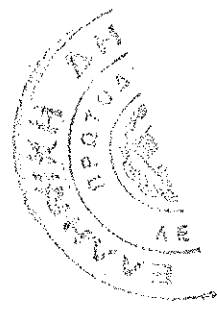
παραγωγούς φωνογραφήματων) τα φωνογραφήματα δημοσιεύτηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφήματων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται όπως, κατά τα παραπάνω, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες προαναφερόμενες διατάξεις (του ν. 2054/92) συνάγεται σαφώς ότι, αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. οι ΗΠΑ, το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση) παρουσιάστηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 του ν. 2121/93, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του άρθρου 58 του ίδιου νόμου, στο οποίο ορίζεται ότι «Οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 2 παρ. 2 του ν. 2054/92, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του ν. 2054/92), «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα (ΜονΠρΑθ 418/2004, ΜονΠρΘεσ 1411/2004, ΜονΠρΘεσ 1288/2004, ΜονΠρΘεσ 29236/2002, ΜονΠρΘεσ 12368.2004, ΜονΠρΘεσ 33798/2002, αδημ.).

Στην προκείμενη περίπτωση, με την κρινόμενη αίτηση, η αιτούσα εκθέτει ότι είναι αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, συσταθείσα σύμφωνα με τις παρ. 6 και 7 του άρθρου 49 του Ν.2121/1993, όπως αυτές προστέθηκαν με το άρθρο 46 παρ. 1 του Ν.3905/2010, μέλη της οποίας είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι: 1. Η αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία με την επωνυμία «GRAMMO-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» με τον διακριτικό τίτλο «GRAMMO», την οποία έχουν συστήσει οι εταιρείες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, 2. Ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία

«ΕΡΑΤΩ» Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών» με τον διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», τον οποίο έχουν συστήσει οι Έλληνες τραγουδιστές και 3. Ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ- Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών Συν.π.ε.», με τον διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», τον οποίο έχουν συστήσει οι Έλληνες μουσικοί. Ότι οι παραπάνω αναφερόμενοι οργανισμοί-μέλη της, ανέθεσαν σ' αυτήν κατ' αποκλειστικότητα την άσκηση όλων ανεξαιρέτως των εξουσιών και δικαιωμάτων τους σε σχέση με την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 αρ. 1 του Ν.2121/1993. Ότι συντάχθηκε αμοιβολόγιο, το οποίο και (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/93) γνωστοποιήθηκε στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες, κλήθηκαν δε οι χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και η καθ' ης, να προσέλθουν σε συμφωνία για την καταβολή εύλογης και ενιαίας κατά το άρθρο 49 του ν. 2121/93 αμοιβής, η τελευταία όμως αρνήθηκε την καταβολή τέτοιας αμοιβής και την οποιαδήποτε σχετική διαπραγμάτευση, παρόλο που χρησιμοποιεί καθημερινά στο κατάστημά της (καφετέρια-μπαρ) όλες τις ώρες λειτουργίας της, το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών της αιτούσας. Εκθέτει τέλος ότι, με βάση το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο και σύμφωνα με ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων ετησίων εσόδων της καθ' ης επιχείρησης, για τα επίδικα έτη 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012, η ενιαία και εύλογη αμοιβή, που οφείλει η τελευταία για την προαναφερόμενη χρήση ανέρχεται ανά έκαστο έτος σε 9.000 ευρώ και συνολικά σε 45.000 ευρώ, πλέον νομίμου Φ.Π.Α. Με βάση αυτό το ιστορικό η αιτούσα, επικαλούμενη περαιτέρω επείγουσα περίπτωση προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης, ζητεί: α') να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η καθ' ης, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της για τα έτη 2008, 2009, 2010, 2011 και 2012 στο παραπάνω ποσό των 45.000 ευρώ, β') να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτήν ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και, εκ του υπολοίπου 50%, το 25% στους μουσικούς και το 25% στους τραγουδιστές, γ') να υποχρεωθεί η καθ' ης να τους καταβάλει προσωρινά όλο το αιτούμενο ποσό και επικουρικά το ήμισυ του παραπάνω οφειλόμενου ποσού, δ') να υποχρεωθεί η καθ' ης να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την επίδικη χρονική περίοδο, με την απειλή σε βάρος της χρηματικής ποινής και ε') να καταδικαστεί η καθ' ης στη δικαστική της δαπάνη ποσού 600 ευρώ.

Η αίτηση, αρμόδια φέρεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, είναι δε αυτή νόμιμη και στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3,

46,47,49,54-58 και 67 του Ν.2121/1993 και 682 επ, 728 παρ. 1 περ. ζ', 729 παρ. 2, 450 επ, 731,732, 946 παρ. 1 και 176 του ΚΠολΔ, τα δε αντιθέτως υποστηριζόμενα από την καθ' ης περί ελλείψεως νομιμοποίησης της αιτούσας είναι, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας, αβάσιμα. Όμως το αίτημα για προσωρινή επιδίκαση της εύλογης αμοιβής είναι νόμιμο μόνο για το ήμισυ του επιδικαζόμενου ποσού, σύμφωνα με το άρθρο 729 παρ. 2 ΚΠολΔ. Επίσης το αίτημα για την επιδίκαση δικαστικής δαπάνης ποσού 600 ευρώ είναι αόριστο, διότι η αιτούσα δεν επισυνάπτει στη δικογραφία κατάλογο των εξόδων της και δεν προσδιορίζει ειδικότερα, κατ' είδος και ποσό, τα επιμέρους κονδύλια που απαρτίζουν το αιτούμενο συνολικό ποσό των 600 ευρώ και συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ, το δικαστήριο στην περίπτωση τυχόν επιδίκασης τέτοιων εξόδων θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σ' αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειες των διαδίκων. Η αίτηση, όπως παραπάνω κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και κατ' ουσία.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων

που εξετάστηκαν νομότυπα στο ακροατήριο του δικαστηρίου τούτου, από όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζουν οι διάδικοι και γενικά, από τη διαδικασία γενικά πιθανολογήθηκαν τα εξής: Η αιτούσα είναι αστική μη κερδοσκοπική εταιρία, συσταθείσα σύμφωνα με τις παρ. 6 και 7 του άρθρου 49 του Ν.2121/1993, όπως αυτές προστέθηκαν με το άρθρο 46 παρ. 1 του Ν.3905/2010, η σύσταση και λειτουργία της οποίας εγκρίθηκε με την νόμιμα δημοσιευθείσα στην εφημερίδα της Κυβέρνησης απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού (υπ' αριθ. 687/124043/2011 απόφαση σε Φ.Ε.Κ. με αριθ. 3245/30-12-2011), μέλη της οποίας είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων ήτοι: 1. Η αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία με την επωνυμία «GRAMMO-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» με τον διακριτικό τίτλο «GRAMMO», την οποία έχουν συστήσει οι εταιρείες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, 2. Ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ» Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών» με τον διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», τον οποίο έχουν συστήσει οι Έλληνες τραγουδιστές και 3. Ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών Συν.π.ε.», με τον διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», τον οποίο έχουν συστήσει οι Έλληνες μουσικοί. Στους παραπάνω οργανισμούς έχουν ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι αντίστοιχα παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, τραγουδιστές και μουσικοί, η διαχείριση και προστασία των

συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Η ίδρυσή τους έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του Ν.2121/1993 και η λειτουργία τους εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην εφημερίδα της Κυβέρνησης υπ' αριθ. 9528/1995, 11089/1997 και 11083/1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με τις παραγρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του παραπάνω νόμου την αντιπροσωπευτικότητά τους με βάση το ρεπερτόριο, που διαχειρίζονται με τους καλλιτέχνες που καλύπτουν. Οι παραπάνω αναφερόμενοι οργανισμοί-μέλη της αιτούσας, ανέθεσαν σ' αυτήν κατ' αποκλειστικότητα την άσκηση όλων ανεξαιρέτως των εξουσιών και δικαιωμάτων τους σε σχέση με την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 αρ. 1 του Ν.2121/1993. Συνεπώς, η αιτούσα, ως ο μόνος και αντιπροσωπευτικός στην Ελληνική Επικράτεια ενιαίος Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των δικαιούχων-μελών των οργανισμών που εκπροσωπεί (μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών), σύμφωνα με την υπ' αριθ. πρτ 17817/2012 βεβαίωση του Ο.Π.Ι. , νομιμοποιείται να αξιώσει την κατάρτιση συμβάσεων και σε περίπτωση διαφωνίας δικαστικά την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 του ανωτέρω νόμου εύλογη αμοιβή από εκείνους που, χωρίς την άδεια των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή της αντίστοιχης αμοιβής, προβαίνουν στη χρήση έργων και προγραμμάτων στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω δικαιούχοι. Περαιτέρω, οι παραπάνω εκπροσωπούμενοι από την αιτούσα οργανισμοί, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας (όπως ενδεικτικά με τον ελβετικό SWISS PERFORM, το γερμανικό GVL, το γαλλικό SPEDIDAM, τον ισπανικό AIE, τον βρετανικό PAMRA κ.α.), με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει τη σύμβαση της Ρώμης, της 26.10.1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από την πρώτη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας (όπως π.χ. το διαδίκτυο) δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως και σε όλη την Ευρώπη και, συνεπώς, η αιτούσα νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Στα πλαίσια των άνω αρμοδιοτήτων τους οι παραπάνω Οργανισμοί Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού μέσα στο έτος 2003 αμοιβολόγιο το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 1 του ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο

κοινό δημοσιεύοντας σε τρεις εφημερίδες ήτοι «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» στις 2.5.2003, «ΑΥΓΗ» στις 6-5-2003 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ», στις 2.5.2003. Με το παραπάνω αμοιβολόγιο, όσον αφορά τους χρήστες μουσικού ρεπερτορίου που διατηρούν επιχειρήσεις, όπως ντίσκο, κλαμπ, μπαρ κλπ, στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για την προσέλκυση πελατών, προσδιορίστηκε η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος για καταστήματα, που λειτουργούν από 8 -12 μήνες ετησίως και το εμβαδόν τους είναι έως 100 τμ σε 3.000 ευρώ, για άνω των 100 τμ έως 200 τμ, σε 4.200 ευρώ, ενώ για επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απλώς χρήσιμη, όπως καφετέριες, εστιατόρια κ.α. το ελάχιστο ποσό κατ' έτος ορίστηκε για στεγασμένους χώρους από 51-100 τμ σε 150 ευρώ, για άνω των 100 τμ έως 200 τμ σε 200 ευρώ ετησίως και για υπαίθριους χώρους το ήμισυ των προαναφερόμενων ποσών, κλήθηκαν δε οι χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών των μελών της αιτούσας. Μεταξύ των χρηστών δημόσιας εκτέλεσης υλικών φορέων ήχου είναι και η καθ' ης, η οποία εκμεταλλεύεται κατάστημα στην περιοχή της νήσου Λευκάδας από τις 30-10-2009, σύμφωνα με την από 2-11-2009 βεβαίωση έναρξης εργασιών νομικού προσώπου της Δ.ΟΥ. , που λειτουργεί σε όλη τη διάρκεια του έτους, σε κάθε δε περίπτωση για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των οκτώ μηνών ετησίως. Ειδικότερα πιθανολογήθηκε ότι η καθ' ης διατηρεί στην παραλία της πόλης της και στη συμβολή των οδών κατάσταση εμβαδού 180 τμ περίπου στεγασμένης επιφάνειας, όπως αποδεικνύεται από το προσκομιζόμενο τοπογραφικό διάγραμμα κάτοψης του κτιρίου, ήτοι άνω των 100 τμ, με το διακριτικό τίτλο « ». Η επιχείρηση της καθ' ης εταιρίας κατά τη διάρκεια της ημέρας λειτουργεί ως καφετέρια με χαμηλή μουσική και προσφέροντας κυρίως καφέδες, ενώ τη νύχτα η επιχείρηση μετατρέπεται σε μπαρ με χρήση δυνατής μουσικής, που προσελκύει τους πελάτες και αυτοί χορεύουν στο κατάστημα, ενώ αυξάνεται κατακόρυφα η προσφορά οινόπνευματων ποτών. Τούτο σαφώς προκύπτει από τις προσκομιζόμενες από την αιτούσα φωτογραφίες της επιχείρησης της καθ' ης, που αναρτήθηκαν από την τελευταία προφανώς ως διαφημιστικές στο ίντερνετ, στις οποίες διακρίνονται θαμώνες να χορεύουν και φωτορυθμικά φώτα για τη δημιουργία χορευτικής ατμόσφαιρας, στο εν λόγω κατάστημα δε έλαβαν χώρα και συναυλίες ζωντανής μουσικής, γεγονός που ενισχύει την κρίση του δικαστηρίου ότι στη διάρκεια της ημέρας το κατάστημα λειτουργεί ως καφετέρια και μόνο τη νύχτα γίνεται μπαρ. Συνεπώς, η καθ' ης, από την έναρξη των εργασιών της και εντεύθεν, ήτοι τον Νοέμβριο και Δεκέμβριο του έτους 2009 και κατά τα έτη 2010, 2011 και 2012, όλες τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησής της, χρησιμοποιούσε το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, εμπίπτοντας εν μέρει στην κατηγορία των καφετεριών (στη λειτουργία της

κατά την ημέρα) με χαμηλή μουσική, και εν μέρει στην κατηγορία των μπαρ (κατά τη διάρκεια της νύχτας), με δυνατή, χορευτική μουσική. Επιπλέον η καθ' ης μέχρι και την κατάθεση της ένδικης αίτησης αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού της αμοιβής της αιτούσας και δεν κατέβαλε κανένα ποσό σ' αυτήν για τη χρήση του ως άνω ρεπερτορίου. Ενόψει αυτών και σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη νομική σκέψη της παρούσας, η καθ' ης οφείλει να καταβάλει στην αιτούσα εύλογη αμοιβή κατά το άρθρο 49 του ν. 2121/93 για τα άνω επίδικα έτη. Η εύλογη αμοιβή, κατά την κρίση του δικαστηρίου, πρέπει να οριστεί κατώτερη του κατώτατου ορίου που προβλέπεται από το αμοιβολόγιο για τα μπαρ εμβαδού άνω των 100 τ.μ, γιατί πιθανολογήθηκε ότι η επιχείρηση της καθ' ης λειτουργεί ως μπαρ μόνο κατά τη διάρκεια της νύχτας, ενώ την ημέρα και για το μεγαλύτερο διάστημα λειτουργεί ως καφετέρια. Με βάση τα προαναφερθέντα, η εύλογη αμοιβή, που πρέπει να καταβάλει η καθ' ης στην αιτούσα για τη χρήση των υλικών φορέων ήχου στο παραπάνω κατάστημά της, πρέπει να καθοριστεί, κατά την κρίση του δικαστηρίου και ενόψει των ανωτέρω ειδικών συνθηκών, για τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο του έτους 2009 σε $(1968:12=164 \times 2=)328$ ευρώ και για καθένα από τα επίδικα έτη 2010, 2011 και 2012 στο ποσό των $(1600 \text{ ευρώ} + \text{ΦΠΑ } 23\% \text{ } 368 \text{ ευρώ} =) 1968$ ευρώ και συνολικά, η καταβλητέα από αυτήν αμοιβή για το ανωτέρω χρονικό διάστημα ανέρχεται στο ποσό των $(328+1968+1968+1968=) 6.232$ ευρώ. Πρέπει, επίσης, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης αμοιβής της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από την αιτούσα, σύμφωνα με το άρθρο 49 παρ. 3 του ν. 2121/93, στο οποίο ορίζεται ότι «οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων» και ότι «η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης» σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και, από το υπόλοιπο 50% σε ποσοστό 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές, όπως οι τελευταίοι πιθανολογήθηκε ότι αποφάσισαν με τα αρμόδια όργανα των οργανισμών τους να κατανέμουν μεταξύ τους τις εισπραττόμενες αμοιβές που τους αναλογούν. Περαιτέρω, δεδομένου ότι, σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του ν. 2121/1993, οι χρήστες οφείλουν να παραδίδουν στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, για να καταστεί δυνατή η πραγματοποίηση των διανομών των παραπάνω αμοιβών, πρέπει η καθ' ης να υποχρεωθεί σε παράδοση τέτοιων καταλόγων με τα έργα του μουσικού ρεπερτορίου που εκτέλεσε δημόσια κατά το επίδικο χρονικό διάστημα, με την απειλή χρηματικής ποινής ποσού 300 ευρώ για την περίπτωση μη συμμόρφωσης προς τη σχετική διάταξη της παρούσας. Επίσης, πρέπει να επιδικασθεί στην αιτούσα το μισό του ποσού της αμοιβής που κατά τα παραπάνω

καθορίστηκε και στο οποίο πολλοί από τους δικαιούχους αποβλέπουν ως έσοδο για την κάλυψη των μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών τους αναγκών λαμβανομένου υπόψη και του ότι η καθ' ης έχει ήδη αποκομίσει κατά το επίδικο χρονικό διάστημα οικονομικό όφελος από τη χρήση των έργων των μελών της αιτούσας. Επομένως, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η υπό κρίση αίτηση, ως βάσιμη και κατ' ουσία. Τέλος η καθ' ης που νικήθηκε εν μέρει πρέπει να καταδικασθεί στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων της αιτούσας (άρθρο 178 ΚΠολΔ, σύμφωνα με το διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει η καθ' ης στην αιτούσα για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε αυτή στο κατάστημά της κατά τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο του έτους 2009 και κατά τα έτη 2010, 2011 και 2012 στο ποσό των έξι χιλιάδων διακοσίων τριάντα δύο (6232) ευρώ.

ΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από την αιτούσα ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσης αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% ποσοστό 25% για τους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% για τους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης η αίτηση να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ της κατά τα άνω προσδιορισθείσης, για το σύνολο του ενδίκου χρόνου, ευλόγου αμοιβής και συγκεκριμένα το ποσό των τριών χιλιάδων εκατόν δεκαέξι (3116) ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης η αίτηση να προσκομίσει στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά την ανωτέρω χρονική περίοδο.

ΑΠΕΙΛΕΙ εναντίον της καθ' ης η αίτηση χρηματική ποινή ποσού τριακοσίων (300) ευρώ για την περίπτωση παράβασης της αμέσως παραπάνω διάταξης της παρούσας.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης η αίτηση σε μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, τα οποία καθορίζει σε διακόσια (200) ευρώ.

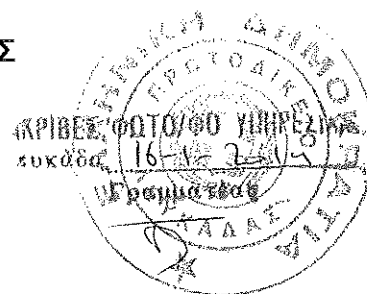
ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στη στις 24 Μαΐου 2013, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για τη δημοσίευση)

ΕΤΑΜΟΥΛΑ ΒΡΕΤΚΟΥ